

ת"פ 29628/02/15 - מדינת ישראל נגד סמיח רגבי

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29628-02-15 מדינת ישראל נ' רגבי (עציר)

בפני כב' השופט הבכיר אמנון כהן

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שירה נתן

נגד
סמיח רגבי (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד נאשף דראוויש

גזר דין

הנאשם, רווק כבן 27, הורשע עפ"י הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן בעבירות של הריגה לפי סעיף 298, הצתה לפי סעיף 448(א) ושיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

בחלק הכללי לכתב אישום נטען, כי הנאשם הינו דודו של פאיז רג'בי, שהיה בן זוגה של רביד שרי, עד לזמן קצר לפני האירועים נשוא כתב האישום. מוחמד שווקי, הינו קרוב משפחתו של הנאשם. אחמד בדראן והודיה אללוף הינם בני זוג, אשר בינם לבין רביד ופאיז קיים סכסוך קודם. אחמד והודיה מתגוררים בשכירות, בחדר בקומה שנייה בבית ברח' בצלאל בצראווי 15 בירושלים, כאשר בחדר שבקומה השלישית של הבית, התגוררה אורית לונדון ז"ל יחד עם בעלה.

באישום הראשון נטען, כי בתאריך 23.1.15, טיילו הנאשם, רביד ומוחמד בתל אביב ובמהלך הערב תכננו השלושה להגיע לבית על מנת לפגוע באחמד והודיה על רקע הסכסוך.

בהמשך לכך, במהלך הערב, התקשר הנאשם לאחמד מספר פעמים כדי לוודא שאחמד והודיה אינם בבית. הנאשם, רביד ומוחמד, נסעו לירושלים ברכבו של מוחמד והגיעו אל הבית בתאריך 24.1.15 בסמוך לשעה 03:05. מוחמד המתין ברכב ואילו הנאשם ורביד נכנסו לבית ועלו לחדר.

הנאשם הודה, כי הוא ורביד פרצו לחדר, הציתו באמצעות מצית את הסדינים שהיו על המיטה, ולאחר מכן לקחו מהארון בגדים ובשמים השייכים לאחמד והודיה. הנאשם ורביד עזבו את החדר כאשר האש אחזה בכחצי מהמזרון וכשבידם הבגדים והבשמים שלקחו מהחדר. בהמשך כתב האישום נטען, כי הנאשם ורביד יצאו מהבית, נכנסו לרכבו של מוחמד ועזבו את המקום במהירות.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשם ורביד, התלקחה שריפה בחדר, אשר כילתה את דלת החדר שהייתה עשויה עץ וכן חלק מהרהיטים שהיו בחדר. כמו כן, כתוצאה מהשריפה, הצטבר עשן רב אשר חדר אל המסדרון שמחוץ לחדר, ומשם עלה לקומה השלישית, אל החדר שם שהתה באותה העת המנוחה.

בסמוך לשעה 03:00, טלפנה המנוחה אל בעלה וצעקה "יש אש, יש אש", עד שאפסו כוחותיה.

צוות כיבוי אש הגיע למקום, החל בכיבוי השריפה וכאשר הגיע אל המנוחה, היא שכבה מחוסרת הכרה. המנוחה פונתה מהחדר והועברה לצוות מגן דוד אדום, אשר ביצע בה החייאה. משם הועברה לבית החולים הדסה עם הרעלת תחמוצת פחמן שנגרמה כתוצאה משאיפת עשן.

המנוחה שכבה בבית החולים כשהיא במצב של מוות קליני כשבועיים, אז נפטרה מהפגיעה המתוארת לעיל. הנאשם הודה, כי במעשיהם אלו, שילחו הנאשם ואחרים אש במזיד בדבר לא להם וגרמו במעשה אסור למותה של המנוחה.

באישום השני נטען, כי לאחר האירוע הנ"ל, תיאם הנאשם עם מוחמד, כי אם יעצרו על ידי המשטרה, יספרו שניהם סיפור אחיד, לפיו רביד ביקשה מהשניים להסיע אותה לבית על מנת להביא בגדים מחברתה, וכי רביד עלתה לבית לבדה בעוד הוא ומוחמד נשארו מחוץ לבית.

הנאשם הודה, כי במעשיו אלה עשה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי, או להביא לידי עיוות דין.

הסדר הטיעון לא התייחס לעניין העונש.

כאן מן הראוי לציין, כי הסדר הטיעון גובש לאחר שהסתיימה פרשת התביעה, שהשתרעה על פני מאות עמודים, ובמסגרתה נשמעו עדים והוגשו מוצגים רבים. בתום פרשת התביעה, ובשים לב גם להודעותיו של הנאשם במשטרה, היה ברור, כי יש מקום להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום המקורי. בית המשפט התקשה להבין מדוע מבקש הנאשם להמשיך בניהול הוכחות, וב"כ הנאשם "הסביר", כי הוא מוכן להודות בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, אך הוא מבקש שהטיעונים לעונש יתקיימו לאחר שמשפטה המקביל של רביד יסתיים.

הואיל ועניינה של רביד היה קבוע למועד קרוב להמשך הוכחות והצפי היה, כי הדיון בעניינה יסתיים תוך זמן קצר, הסכמתי לבקשת ב"כ הנאשם לדחות את מתן גזר הדין בעניינו של הנאשם, ולאחר שהרשעתי את הנאשם ביום

31.12.15 עפ"י הודאתו בכתב אישום המתקן, דחיתי את מועד הטיעונים לעונש.

דע עקא, שלמרות שחלפה מעל שנה מאז מתן הכרעת הדין, הדיון בעניינה של הנאשמת השנייה, רביד, לא הסתיים, וכפי שנמסר לי, הוא אינו צפוי להסתיים בחודשים הקרובים. בנוסף לכך, חלה התפתחות נוספת, והיא פרישתי הצפויה מכס השיפוט בזמן הקרוב.

בישיבת יום 12.7.16, נעתרתי לבקשת ב"כ הנאשם וחרף התנגדות התביעה, הוריתי על הגשת תסקיר מטעם שירות המבחן. באותה ישיבה, הודיע ב"כ הנאשם, כי **"לאחר הגשת התסקיר, יתקיימו הטיעונים לעונש, ללא קשר לתיק המתנהל נגד הנאשמת הנוספת בפני שופט אחר"** (ראה עמ' 264 לפרוטוקול).

למרות הסכמתו זו, התנגד ב"כ הנאשם לנהל ישיבת טיעונים לעונש, ואף ביקש ממני לפסול עצמי מלדון בתיק. כמו כן, טען, כי לנאשם אין אמון בבא-כוחו, וכי קיימת אפשרות שעו"ד אחר ינהל את התיק במקומו.

ביום 13.11.16, הגיש ב"כ הנאשם בקשה לביטול הדיון הקבוע לטיעונים לעונש **"בשל חילוקי דעות מהותיים בין הנאשם לסנגור"**. היה ברור לי, כי אין מדובר בחילוקי דעות של ממש, אלא ברצון לסחבת נוספת מצד הנאשם. באותה ישיבה, קבעתי כי אין לי התנגדות שעו"ד אחר ייצג את הנאשם במועד הטיעונים לעונש. בנוסף, קבעתי כי אם לא יהיה עו"ד אחר שייצג את הנאשם באותו מועד, לא אשחרר את ב"כ הנאשם מייצוג הנאשם.

בפתח ישיבת יום 13.12.16, וחרף הסכמתו הקודמת, שב ב"כ הנאשם ועשה כל מאמץ לדחות את הטיעונים לעונש. בקשתו הראשונה הייתה, כי אפסול עצמי מהמשך הדיון ואעביר את הדיון לשופט אחר (לא אחת ביקש ב"כ הנאשם להעביר את התיק למתן גזר דין לשופט שדן בתיקה של רביד, מתוך ציפייה כי יקבל עונש קל יותר).

בהחלטתי מאותו יום, קבעתי כי אין כל חשש למשוא פנים, כי מדובר בסחבת מכוונת ודחיתי את הבקשה.

ב"כ הנאשם ביקש לעכב את המשך הדיון כדי להגיש ערעור על החלטת הפסלות, אך דחיתי את בקשתו, במובן זה שקבעתי כי הטיעונים לעונש יישמעו בו ביום 13.12.16. מאידך, הסכמתי לעכב את מתן גזר הדין עד למתן החלטה בבית המשפט העליון. למרות החלטתי, המורה לעדכן אותי על הדיון בבית המשפט העליון, ולמרות פנייה נוספת, לא התקבלה עד כה הודעה כלשהי, ואני מניח כי לא הוגש ערעור לבית המשפט העליון.

לאחר שדחיתי את בקשה הפסילה, העלה ב"כ הנאשם בקשה חדשה, במסגרתה ביקש הנאשם לחזור בו מהודאתו. לטענתו, ההודאה ניתנה בשים לב להבטחת בית המשפט כי הטיעונים לעונש יתקיימו לאחר סיום הדיון בעניינה של רביד. בו במקום דחיתי גם בקשה זו, תוך שצינתי, כי הנאשם עשה טובה רק לעצמו בכך שהודה במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתקן, לאחר שהבין מהעדויות הרבות שנשמעו, כי בית המשפט עומד להרשיעו בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום המקורי.

ב"כ הנאשם לא הפסיק לבזבז את זמנו של בית המשפט וטען, כי הנאשם ביקש שלא ייצגו בטיעונים לעונש, "ולכן אני לא ערוך לטיעונים לעונש". בהתאם לכך, ביקש דחייה נוספת, אך הסכים שהתביעה תטען לעונש באותו יום.

בהחלטה נוספת מאותו יום, הזכרתי, כי בהחלטה הקודמת ציינתי במפורש, כי אין לי התנגדות שעו"ד אחר ייצג את הנאשם במועד הטיעונים לעונש, וכן כי קבעתי, כי אם לא יהיה עו"ד אחר שייצג את הנאשם במועד הקבוע, לא ישוחרר עו"ד נאשף דראוויש מייצוג הנאשם.

בסופו של דבר, טענו הצדדים לעונש ביום 13.12.16 ולא הופתעתי לגלות, כי ב"כ הנאשם היה ערוך ומוכן לטיעונים לעונש, ואף הציג פסיקה לביסוס טענותיו. אגב, במהלך טיעוניו לעונש, הודה ב"כ הנאשם, כי בקשתו להגשת תסקיר הייתה "כדי למשוך זמן". בנוסף, ציין ב"כ הנאשם, כי הוא מבקש לשתף את בית המשפט בהרגשת הנאשם, לפיה מאחר שהוא ערבי, הוא זוכה להתייחסות שונה מהיחס שמקבלת רביד. כך, לדוגמא, טען כי רביד שוחררה ממעצר תוך זמן קצר, ואילו הנאשם שהה במעצר בית 7 חודשים ורק לאחר מכן שוחרר. בסיום טיעוניו לעונש, אמר ב"כ הנאשם כדלקמן: "החשש שלנו, מה שבית המשפט לא ייתן בעניינו של הנאשם, היא הולכת לקבל הרבה פחות".

ביום 15.11.16, נשמעו שני עדי תביעה לעניין העונש. כמו כן, הוגש תסקיר נפגעי עבירה ותסקיר קצין מבחן.

תסקיר נפגעי עבירה

המדובר בתסקיר ארוך, מפורט היטב וקורע לב.

תסקיר שירות המבחן

הנאשם, רווק כבן 27, שטרם מעצרו התגורר עם אמו בכפר עקב בצפון ירושלים. הנאשם הינו הצעיר מבין 15 ילדים, אביו נפטר לפני כ-16 שנים, אמו בשנות ה-70 לחייה, סובלת ממצב בריאותי קשה. כל אחיו נשואים ועזבו את הבית, והוא התגורר עם אמו, דאג לה וטיפל בה.

לנאשם אין הרשעות קודמות. שירות המבחן התרשם, כי מדובר בצעיר בעל רמת אינטליגנציה תקינה ויכולת ביטוי מילולית תואמת, אשר גדל במשפחה רצופת משברים, ללא יד מכוונת וגבולות ברורים. שירות המבחן העריך, כי קיימת רמת סיכון גבוהה להתנהגות פוגעת ואלימה כלפי אחרים בחומרה גבוהה, בעיקר במצבים בהם קיים איום על דימויו העצמי.

בסופו של תסקיר, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם והמליץ, כי בשיקולים השונים, יש לקחת בחשבון, בין היתר, את תקופת המעצר הממושכת של הנאשם, ובכך שמדובר במעורבות פלילית ראשונה ויחידה בחייו.

טיעוני התביעה לעונש

התובעת הדגישה, כי מדובר במסכת אירועים מקוממת, שסופה בתוצאה החמורה ביותר - מותה בייסורים של בחורה צעירה ותמימה. התובעת הדגישה, כי חייהם של בני משפחתה, לא ישובו לעולם להיות כפי שהיו, הפנתה לתסקיר נפגעי העבירה ולמרכזיותה של המנוחה בחיי בני המשפחה. כמו כן, הדגישה את הנזק החמור שנגרם לבעלה של המנוחה ואת קשייה של אחותה ר'.

בהתאם לתיקון 113, הדגישה התובעת, כי הערכים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם, הינם קדושת החיים ושלמות הגוף, שלום הציבור וביטחונו ופגיעה ברכוש. אשר לעבירה של שיבוש הליכי משפט, הערך המוגן הינו פגיעה בטוהר ההליך המשפטי. יחד עם זאת, טענה התביעה למתחם עונש אחד, והדגישה את התכנון המוקדם לפגוע באחרים באמצעות הצתת דירה על רקע סכסוך.

התביעה הציגה גזרי דין שחלקם עוסקים בעבירת ההצתה וחלקם בעבירת הריגה וטענה, כי מתחם העונש ההולם צריך להיות בין 10 ל-15 שנות מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצויים.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ציינה התביעה, כי הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן בסיום פרשת התביעה, וכי היה חיסכון מסוים בזמן שיפוטי. התביעה סבורה, כי יש "למקם" את הנאשם בשליש התחתון של מתחם העונש, אך לא בקצהו.

כמו כן, דרשה התביעה לחייב את הנאשם לשלם את הפיצוי המקסימאלי הקבוע בחוק בסך 258,000 ₪, אותו יש לחלק לבעלה, להוריה, ולכל אחד מאחיה "עפ"י פרטים שתמסור התביעה". כמו כן, דרשה לפצות את בעל הבית שרכשו ניזוק.

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם לא חלק, כמובן, על התוצאה הטרגית ועל חומרת האירוע. הוא ציין, כי הוא שמע את בעלה ואחותה של המנוחה והתרגש מכל מילה שאמרו. בעניין זה גם הדגיש, כי כל פיצוי שבית המשפט יטיל, יהיה מקובל על הנאשם. כמו כן, הסכים לחלוקת הפיצוי כפי שהציעה התביעה.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת, הציג ב"כ הנאשם שני מקרים בהם כתוצאה מהצתה, נגרם מותו של אדם. בת"פ 6464-06-11 של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, מיום 14.3.16, הצית הנאשם עץ בחצר הבית בשל ציפורים שהפריעו לו. האש הגיעה ליחידות הדיור ואחד הדיירים נכווה כשהוא סובל מכוויות בשיעור של 60% משטח גופו. בשל כוויות קשות וחמורות אלה, על רקע מחלה ממנה סבל, נפטר המנוח בבית החולים. בית המשפט המחוזי בבאר-שבע קבע, כי "אלמלא האשם המופחת, נכון היה להעמיד את מתחם העונש ההולם על 5 עד 9 שנות מאסר, אולם, נוכח נתוניו המיוחדים של הנאשם ואשמו המופחת, יש להעמיד את המתחם על 40 עד 72 חודש".

כמו כן, הפנה ב"כ הנאשם לת"פ 27489-04-14 של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 30.9.14, בו הצית הנאשם חנות מכולת במתחם בתי עסק בן 3 קומות. המנוח, אשר עבד באותה חנות ונהג לישון שם, נפגע באורח קשה משאיפת עשן ונפטר כתוצאה משאיפת העשן. במקרה זה, כמו במקרה הקודם, הורשע הנאשם בעבירות הצתה וגרימת מוות ברשלנות.

בגין עבירת ההצתה, קבע בית המשפט מתחם שנע בין שנתיים לארבע וחצי שנות מאסר, ולגבי העבירה של גרימת מוות ברשלנות, קבע בית המשפט מתחם נפרד נוסף שנע בין שנה לשתי שנות מאסר.

ב"כ הנאשם סבר, כי במקרה דנן, מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין 3 ל-7 שנות מאסר. כמו כן, ציין ב"כ הנאשם, כי מי שהוביל את הנאשמים ברכב היה מוחמד שוויקי, שנידון במסגרת הסדר טיעון לעונש מאסר למשך 26 חודשים. לא למותר לציין, כי מוחמד שוויקי הורשע בעבירות אחרות, דהיינו סיוע להצתה, סיוע להתפרצות, סיוע לגניבה ושיבוש הליכי משפט.

יאמר מיד, כי הפסיקה שהגיש ב"כ הנאשם אינה דומה למקרה דנן, שכן הנאשם הורשע בעבירה המקורית שיוחסה לו בכתב האישום, דהיינו - הריגה, שהעונש הקבוע בצידה הינו 20 שנות מאסר. לכך יש להוסיף, כי המחוקק קבע רף ענישה של 15 שנות מאסר בגין עבירת ההצתה, ובמקרים חמורים יותר, אף 20 שנות מאסר. בנוסף, קבע המחוקק 3 שנות מאסר בגין העבירה של שיבוש מהלכי משפט.

צר לי שב"כ הנאשם, אשר דרש להזמין תסקיר מטעם שירות המבחן, מצא לנכון לתקוף בטיעונו את שירות המבחן.

לאחר שמיעת הטיעונים לעונש, והגם שהתרשמתי, כי ב"כ הנאשם הכין כראוי את טיעונו לעונש, אפשרתי לו להגיש השלמה בכתב לטיעונו, אך הוא לא עשה כן, ועובדה זו מדברת בעד עצמה על התנהלותו.

דין והכרעה

במתן גזר דין זה, נצעד במתווה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין.

אין כל מחלוקת, כי הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות הינו הערך היקר מכל, דהיינו - קדושת חיי אדם ומידת הפגיעה בו הייתה החמורה מכל.

באשר לשיבוש הליכי משפט, הרי שמדובר בפגיעה בטוהר ההליך השיפוטי ובפגיעה בשלטון החוק.

עיון בהודעותיהם הראשונות של הנאשם ושל מוחמד במשטרה, מעלה, כי אכן תיאום הגרסאות ביניהם היה ממשי והקשה על החקירה.

כאמור, הסכימה התביעה לקביעת מתחם עונש הולם אחד בגין כל העבירות.

לפיכך, נתייחס עתה למדיניות הענישה הנהוגה.

עבירת ההריגה הינה אחת העבירות החמורות שבספר החוקים. יחד עם זאת, נתחיל בעבירת ההצתה, אשר "זכתה" להתייחסות רבה מצד בית המשפט העליון, אשר קבע, כי עבירה זו כורכת עמה סיכון רב ונזקים רבים לרכוש ולנפש. נאמר לא פעם, כי המשלח אש ולו ברכוש בלבד, יודע את תחילת מעשיהו אך לא את סופו. כך, לדוגמא, יפים דברי כב' השופט ע' ארבל, בע"פ 10221/06, **פיראס ג'ורן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים ביום 17.1.08), כדלקמן:

"עבירת ההצתה היא עבירה חמורה ביותר, ולא בכדי העונש המרבי בגינה עומד על 15 שנות מאסר. חומרתה של העבירה נגזרת, בין השאר, מהעובדה כי היא טומנת בחובה סיכונים רבים לגוף ולרכוש. יפים לעניין זה הדברים הבאים: 'עבירת הצתה הינה מן החמורות שבעבירות, שיודע אתה את תחילתה ואין אתה יודע את סופה. ואדם המתיר לעצמו לסכן דרך של הצתה רכושם וחיייהם של אחרים, ראוי שיורחק מחברת בני-תרבות ולו מן הטעם שעלול הוא להוסיף ולסכן את זולתו'. וכן: 'נוכח הסכנה המיוחדת, הבלתי נשלטת, שבעבירות אלה - שהרי בהן 'תצא אש ומצאה קוצים ונאכל גדיש או הקמא' (שמות, כ"ב, ה') ואחריתה מי ישורנה - יש צורך בענישה מרתיעה, שכלל תהא כליאה (ע"פ 3074/07, מדינת ישראל נ' אבו תקפה [פורסם בנבו] (27.3.08))."

בע"פ 3210/06, **עמארה נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים ביום 18.3.07), חזר בית המשפט העליון על פוטנציאל הנזק הטמון בעבירת ההצתה, אשר לעיתים חורג מכוונת המצית באופן שלא נשלט בו, כדלקמן: **"ראשיתה גפרור ואחריתה עלולה להיות שערי מוות"**.

בע"פ 4036/16, **מובארכ אמארה נ' מדינת ישראל ואח'** (פורסם במאגרים ביום 5.10.14), דחה בית המשפט העליון ערעור על עונש של 8 שנות מאסר שהוטל על המערער אשר הורשע בהתזת חומר דליק על אדם והצתתו, על אף שהמתלונן הצליח לכבות את עצמו. בית המשפט העליון קבע, כי על אף שיש מקרים שיש לעודד הליך שיקום בבית סוהר, הרי מדובר במעשה כה קשה, שלא ניתן להקל בעונשו. יצוין, כי במקרה זה, המערער הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה והצתה, כי למתלונן לא נגרמו נזקים רפואיים קשים והוא שוחרר מבית החולים כעבור 3 ימים.

בע"פ 9226/11; ע"פ 347/12, **יגאל גוזלנד נ' מדינת ישראל**, דובר על מערער שהורשע כמבצע בצוותא של עבירת ההצתה, בעבירת של ניסיון לקבל דבר במרמה ובעבירת שיבוש מהלכי משפט, וזאת בקשר להצתת מועדון אשר המערער היה אחד משלושת בעליו, במטרה לגרום נזק למועדון ותוך ניסיון לקבל תגמולי ביטוח במרמה. במסגרת ההצתה, נפגע, ומאוחר יותר מת מפצעיו, עובד של המערער, אשר איתו קשר המערער קשר לביצוע הצתה. בית המשפט זיכה את המערער מעבירות ההריגה, קשירת הקשר לפשע ועבירת העסקת והלנת שב"ח והטיל עליו 7 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון העמיד את עונש המאסר על 6 שנים במקום 7, בין היתר בשל הסכמת הנאשם להוספת פיצוי למשפחת המנוח.

בת"פ 33978-08-14, מחוזי באר-שבע, **מדינת ישראל נ' לוגסי** (פורסם במאגרים ביום 25.6.15), הורשע הנאשם בעבירת הריגה לאחר שבמהלך ויכוח, דקר את המנוח באמצעות סכין. בית המשפט המחוזי קבע, כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל-15 שנות מאסר, ובסופו של יום, הטיל על הנאשם מאסר בפועל למשך 10 שנים. באותו עניין, ציטט בית המשפט המחוזי מע"פ 865/09, **חמאד נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים ביום 10.12.09), כדלקמן:

"המשותף לכל עבירת הריגה, היא התוצאה הקטלנית והפגיעה בעיקרון קדושת החיים המלווה בכוונה פלילית. חברה חייבת להציב את חיי הפרט בראש מעיניה, ולשמור עליהם מכל משמר. המבקש לחתור תחת עיקרון זה, צריך להיענש באופן שיש בו כדי להרשיע הן את היחיד, והן את הרבים".

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (כאמור בסעיף 40ט לתיקון 113), הרי שמדובר בתכנון מפורט שקדם לביצוע העבירות, חלקו של הנאשם בביצוע העבירות היה רב, אם כי מוכן אני לקבל את מידת ההשפעה של רביד על הנאשם בביצוע העבירה. הנזק שנגרם מביצוע העבירות היה, כאמור, מותו של אדם וכן נזק לרכוש.

הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות היה סכסוך שהיה קיים בין רביד לאחר, וכן קשריה הטובים של רביד עם הנאשם.

בשים לב לכך, אני קובע, כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל-14 שנות מאסר.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40יא לתיקון 113), אני מוכן לקבל, כי אמו של הנאשם תיפגע מהעונש. לנאשם לא נגרמו נזקים כתוצאה מביצוע העבירה ומהרשתתו. הנאשם נטל אחריות על מעשיו והודה בכתב אישום מתוקן, אם כי בתסקיר שירות המבחן מדובר בנטילת אחריות חלקית. הנאשם הביע נכונות לפצות על הנזק שנגרם בשל מעשיו ולנאשם אין עבר פלילי.

בשים לב לכך, ובמיוחד באמור בתסקיר נפגעי העבירה, אני מטיל על הנאשם מאסר לתקופה של 10 שנים, החל מיום מעצרו, דהיינו 29.11.16. יצוין, כי הנאשם ביקש להיעצר למרות שהיה משוחרר למעצר בית מלא. כמו כן, יונו מתקופת המאסר הימים בהם היה הנאשם במעצר, דהיינו מיום 28.1.15 עד יום 6.9.15.

כמו כן, אני מטיל על הנאשם מאסר על תנאי למשך 5 שנים, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה, אלא אם כן יעבור תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו על עבירה של הריגה, או הצתה, ויורשע עלייה.

בנוסף, אני מטיל על הנאשם מאסר על תנאי למשך שנה, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה, אלא אם כן יעבור תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו על עבירה של שיבוש הליכי משפט ויורשע עלייה.

אני מחייב את הנאשם בתשלום פיצויים למשפחת המנוחה בסך 240,000 ₪. סך 100,000 ₪ יועברו לי, בעלה של

המנוחה, סך 50,000 ₪ יועבר להוריה של המנוחה. סך 30,000 ₪ יועבר לאחות ר'. יתר הפיצוי, יחולק בין אחיה של המנוחה, שווה בשווה - הכל לפי פרטים שתמסור התביעה.

לא הובאו בפניי פרטים לגבי הנזק שנגרם לבעל הדירה כתוצאה מההצתה, ובנסיבות אלה אני פוסק לבעל הדירה פיצוי בסך 10,000 ₪. סכום זה יופקד בקופת בית המשפט ויועבר לבעל הבית לפי פרטים שתמסור התביעה.

איני יכול לסיים כתיבת גזר דין זה מבלי להביע את מורת רוחי על התנהלותם של הנאשם ובא-כוחו. עיון בפרוטוקול בית המשפט, מלמד על הסחבת שנקטו השניים מתחילת ההליך ועד סופו. כך, לדוגמא, לא התייצב ב"כ הנאשם ליום בו הוזמנו עדי תביעה. באותו יום גם לא התייצב הנאשם (ראה החלטה מיום 20.12.15).

ב"כ הנאשם גם ניסה לדחות את שמיעת עדותה של רביד, אך הפעם ללא הצלחה (ראה החלטה מיום 8.7.15).

כזכור, הודה ב"כ הנאשם, כי הוא ביקש להורות על הגשת תסקיר קצין מבחן רק לצורכי סחבת. דוגמא נוספת ניתן למצוא בבקשה שהוגשה ביום 13.11.16, שכותרתה "**בקשת הנאשם לביטול דין טיעון לעונש**". בבקשה נטען, כי הטיעונים לעונש נקבעו ליום 15.11.16, אך בשל חילוקי דעות מהותיים בין הנאשם לסנגור, החליט הנאשם לפטר את הסנגור מלהמשיך ולייצג אותו בתיק זה. ב"כ הנאשם לא טרח לקבל את תגובת התביעה ובו ביום דחיתי את בקשתו. לא למותר לציין, כי ב"כ הנאשם המשיך לייצג את הנאשם עד סוף ההליך.

בנסיבות אלה, שקלתי להטיל הוצאות אישיות על ב"כ הנאשם, אך לאחר התלבטות קשה, החלטתי להימנע מכך.

יש לשלוח העתק לשירות המבחן ולעורכת תסקיר נפגעי העבירה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ד' בשבט תשע"ז, 31 בינואר 2017, במעמד הצדדים.